

Bibliaóra – 2025. augusztus 07.

Előfohász: „Gondolt ránk megaláztatásunkban, mert örökké tart szeretete. Megszabadított ellenségeinktől, mert örökké tart szeretete (Zsolt 136,23-24).” Ámen.

Ének: 81. zsoltár: „Örvendezzetek, az erős Istennek, ...”

Előima: Uram, Jézus, köszönöm Neked, hogy e világ zajában is megtalálható vagy, hogy kegyelmed ideje még tart, hogy azokat is keresed, akik nem keresnek Téged, sőt megtalálod őket. Köszönöm, hogy a kezed nem túl rövid ahhoz, hogy megmentes, és a füled nem túl süket ahhoz, hogy meghalljon. Köszönöm Neked Istenem, a ma Előtted összekulcsolt kezeket. Köszönöm, hogy megtaláltál engem, Magadhoz vonzottál, drága Uram, hogy a Te tulajdonod és a Te gyermeked lehessenek, a Király gyermeke. Megvallom, hogy bűnös, esetlen, vak, nyomorult vagyok, de mégis kegyelmed után áhítozom és azt szeretném, ha a Veled való közösség örökké tartana. Hadd szolgáljalak Téged serényebb elmével, amíg csak élek. Kérlek, vezesd lépteimet, hogy mindig Hozzád és mennyei országodhoz vezető ösvényeken járhassak, és hogy egy napon Veled élhessek az örökkévalóságban. Krisztusért, hallgass meg. Ámen.

Ószövetségi alapige: Mózes I. könyve 39. fejezet: *„Amikor Józsefet elvitték Egyiptomba, megvásárolta őt az izmaeliectől, akik odavitték, egy egyiptomi ember: Potifár, a fáraó főembere, a testőrök parancsnoka. De az Úr Józseffel volt, ezért szerencsés ember lett, így aztán egyiptomi gazdájának a házába került. Láttá a gazdája, hogy vele van az Úr, és mindazt eredményessé teszi az Úr, amihez hozzáfog. Megnyerte hát József a jóindulatát, és a háziszolgája lett. Azután háza felügyelőjévé tette, és rábízta egész vagyonát. Attól fogva, hogy házának és egész vagyonának a felügyelőjévé tette, megáldotta az Úr az egyiptomi ember házát Józsefért, és az Úr áldása volt mindenén, amiye csak volt a házban és a mezőn. Ezért Józsefre bízta mindenét, és semmire sem volt gondja mellette, legfeljebb csak arra, hogy megegye az ételt. Józsefnek szép termete és szép arca volt. Ezek után történt, hogy Józsefre szemet vetett gazdájának felesége, és ezt mondta: Hálj velem! Ő azonban ezt nem akarta, és azt felelte gazdája feleségének: Nézd, az én gazdámnak semmi gondja sincs mellettem háza dolgaira, és rám bízta mindenét. _ Senki sem nagyobb nálam ebben a házban. Semmit sem tiltott el tőlem, csak téged, mert te a felesége vagy. Hogyan követhetném el ezt a nagy gonoszságot, vétkezve az Isten ellen?! Bár az asszony nap mint nap ezt mondogatta Józsefnek, ő mégsem engedett neki, és nem feküdt mellé, hogy vele legyen. Egy napon, mint mindig, bement József a házba a munkáját végezni. A háznép közül senki sem volt a házban. Ekkor megragadta őt az asszony a ruhájánál fogva, és azt mondta: Hálj velem! Ő azonban otthagyta*

ruháját az asszony kezében, futásnak eredt, és kiszaladt. Amikor az asszony látta, hogy kezében hagyta a ruháját, és kifutott, összecsődítette háza népét, és ezt mondta nekik: Nézzétek, egy héber embert hozott hozzánk, és az csúffá tesz bennünket. Bejött hozzám, hogy velem háljon, de én hangosan kiáltozni kezdtem. Amikor meghallotta, hogy jó hangosan kiáltozni kezdek, nálam hagyta a ruháját, futásnak eredt, és kiszaladt. Az asszony magánál tartotta József ruháját, míg az ura haza nem jött. Akkor neki is ugyanazt mondta: Bejött hozzám a héber szolga, akit idehoztál, hogy csúffá tegyen engem. De amikor hangosan kiáltozni kezdtem, nálam hagyta a ruháját, és kifutott. Amikor a gazdája meghallotta feleségének a szavait, amelyeket neki mondott: Ilyen dolgokat tett velem a szolgád! – akkor haragra gerjedt. Fogta Józsefet a gazdája, és abba a börtönbe vetette, ahol a király foglyait tartották fogva. Így került József a börtönbe. De az Úr Józseffel volt, hűséges maradt hozzá, és gondoskodott róla, hogy elnyerje a börtönparancsnok jóindulatát. A börtönparancsnok Józsefre bízta mindazokat a foglyokat, akik a börtönben voltak, és ő dolgoztatta mindazokat, akik ott dolgoztak. A börtönparancsnoknak nem kellett törődnie semmivel, ami rá volt bízva, mert az Úr Józseffel volt, és eredményessé tette az Úr, amihez hozzáfogott.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Egyiptom nem József otthona. A drága gyermek, akit otthon siratnak, adok-veszek tárgya lett. A kiskedvenc egyszerre csak felnőtt, és a saját életének fényűzésében a mély kútból kikerülve, árucikk, portéka és szolga lesz egy egyiptomi főember házában. Putifár vagy Potifár, akinek a neve azt jelenti Ré napisten ajándéka, az egyiptomi uralkodó testőrparancsnoka, aki izmaelita rabszolgakereskedőktől megvásárolta Józsefet, majd megtapasztalva, hogy milyen éles eszű, rátermett, milyen jól tud az emberekkel bánni, és hogy Istene minden munkájában megsegíti, bizalmába fogadta az ifjút, és lépésről lépésre, fokról fokra egész házáat az ő kezére bízta.

A szolga, aki felemelkedik. De ebben a fiúban már nincs ambíció. De ebben a fiúban már nincs karriervágy. De ebben a fiúban már nincs hatalomvágy. Egyet tud. Isten vele van. Erről tesz bizonyosságot az első vértanú is, István, amikor Józsefről így vall: *„Az ősatyák pedig féltékenykedtek Józsefre, és eladták Egyiptomba, de Isten vele volt (ApCsel 7,9).”* Isten közelebb van Józsefhez Egyiptomban, mint akárki más. Istene vele van. Istene mellett áll. Istene segíti. Ura pártfogolja. Erős kezét rajta tartja. Segítőkészsége, rátermettsége és szépsége Istentől származik. Minden Istentől származik. Minden lelki és fizikai adottságunk az Úr kezéből vett ajándék. Olyan sokan elfelejtik, hogy kinek a kezéből szállnak alá az ajándékok. Van valaki, aki ennek a Józsefnek az adottságait szemmel követi. Potifárné. A csábító minden háztartásban megtalálható. A csábítási história nem egy napos történet. Rászedni. Rávenni.

Rábírni. A bűnre csábítani. A vétekre hajlítani a szívet. Bűnhajlama minden embernek megvan. Józsefben különös méltóságot sugárzó érzés van s egyben szánalomra méltó az őszinte bámulat és a segítőkész részvét, ahogyan beszél uráról. A ház urában, Potifárban az Istennek kijáró dicsőséget szemlélteti. Az ifjú nemet mond minden asszonyi ravasz unszolásra. Az ifjú nemet mond minden asszonyi csábításra. Miért? Mi jól ismerjük a Tízparancsolatot. József idejében még nem élt ez a törvény. Ábrahám a saját feleségét Egyiptomban a vad pogányok közé prédaként ajánlotta fel védve a saját életét. (ld. IMóz 12,13-20) József pedig az életről semmit sem tudó ifjúként úgy védi testét és lelkét, mit egy nőstényoroszlán saját kölykét. Olyan, mint egy őszövetségi pap, aki nem akarja magát beszennyezni és félti ura jóhírét mind a földi, mind a mennyei viszonylatban. Potifárné előtt egyiptomi urát ruházta fel nemcsak elvesztett apja szeretetével, de még a mennyei Úrnak kijáró hódolat valamelyes részét is; legfőképpen pedig ez vértette fel, hogy az asszony nagyon is csábító kínálkozásának ellenálljon. Nem idézi a törvény rendelkezéseit: *„Ne paráználkodj (IIMóz 20,14)!” vagy „Honfitársad feleségével ne közösülj, mert tisztátalanná teszed magad vele (IIIMóz 18,20)”*, de apellál Potifár méltóságára és tisztességére, amit neki elsőként kell védenie. Az Úr által szívbe írt törvény nagyobb benne, mint a kőtáblára vésett törvény a zsidók számára, akik való levelet követeltek Mózesztől. Felesége rágalma, hogy nevetségessé tette őt, amikor egyedül maradt vele és kapott az alkalmon, Potifárt arra sarkalta, hogy kénytelen volt kedvelt szolgáját eltávolítani a háztól és börtönbe vettetni. A csábítási históriával foglalkozó gazdag irodalomban benne van az asszony vágya, ami igazából már a Biblia első lapjain ott van, és Thomas Mann *József és testvérei* c. regényében nyer tágabb dimenziókat. Potifár magas származású feleségével szemben nem adhatott igazat a szolgának. Az általa továbbra is szeretett ifjú számára ezért választotta a legenyhébb büntetést, a könnyű fogságot, hiszen, ha asszonya vádjának hitelt ad, elemi joga lett volna krokodilok közé vettetni a vétkest. De nem ezt teszi. Ezért van igaza az Izráelről megénekelt éneknek a zsoltáros ajkáról: *„De elküldött előttük egy embert, a rabszolgának eladott Józsefet. Lábát bilincsbe szorították, őt magát vasra verték, míg jóslata be nem teljesedett, és az Úr szava igazolta őt (Zsolt 105,17-19).”* Mit tanulhatunk meg Józseftől? Az ura iránti tiszteletet teljes alázatossággal. Akivel Isten vele van, az tiszteli földi urát is. Akivel Isten vele van, az tiszteli munkáltatóját. Akivel Isten vele van, az tiszteli munkatársait. Nem karriert épít a főnöke ágyában, álnok módon, hanem Istenhez ragaszkodva ápolja mindazt, amit Tőle nyert. Ő volt már mélyebben is, mint a rabszolgasors, és Isten a maga idejében az egyiptomiak közül választ neki feleséget. Isten akkor is vele lesz, amikor új nevet kap és házastársat Egyiptom földjén. Nem Potifárné a kiszemelt feleség, Ő csak a csábító, mert mindig azt támadja a Sátán, aki az Úrral van és aki mellett az Úr kiáll. Tanuljunk meg Józseftől a nemet, mert Ő nem tudta volna megtenni azt, amit

kértek tőle, pedig megtehetette volna, és senki sem tudta volna meg, hiszen a király testőrparancsnoka a királyt védi, de Józsefnek a testőrparancsnok házában kellett rendet teremtenie. Ő neki kellett felügyelni a rendet. Hogyan lehet a rendfenntartó rendbontó abban a házban, amelyben szolgálnia kell? Rendbontó vagy rendfenntartó vagy az Úr házában? Veled van az Úr? Áldása vár? Meglátszik rajtad, hogy Veled van az Úr? Hű és okos szolga az, Aki hűséggel várja haza Urát, mert nem tudni, hogy mikor jön. (ld. Mt 25,21) Légy kész számot adni a benned lévő reménységről, és amikor vád ér, akkor ne felelelj, vállald a börtönt is, mert Isten mindenütt veled van, akár Potifár házában vagy, akár hamis vádak alapján a börtönbe kerülsz. József nem mentegetőzött. József nem védte a saját mundér becsületét. József csendben viselte a büntetést, mert tudta, hogy Isten megtartja ott is, ahová vezérelte. Amit az Úr választottjára kimért, azt csendes szívvel és békével élete Istenével viselheti. Minden könny, minden jaj, Istennel könnyebb. Könnyebbül a sorsa, mert Őbenne látja üdvösségét. József úgy viselkedik, mint Krisztus.

Közeinek: 134. zsoltár 3. verse: „Megáldjon téged az Isten...”

Újszövetségi alapige: Márk evangéliuma 10. rész 46-52. versei: *„Azután Jerikóba értek, és amikor Jézus tanítványaival és nagy sokasággal kifelé ment Jerikóból, egy vak koldus, Bartimeus, Timeus fia ült az út mellett. Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam! Többen is rászóltak, hogy hallgasson, ő azonban annál inkább kiáltozott: Dávid Fia, könyörülj rajtam! Jézus megállt, és ezt mondta: Hívjátok ide! Odahívták a vakot, és ezt mondták neki: Bízzál! Kelj fel! Hív téged! Ő pedig ledobta felsőruháját, felugrott, és odament Jézushoz. Jézus megkérdezte tőle: Mit akarsz, mit tegyek veled? A vak ezt mondta: Mester, hogy újra lássak. Jézus pedig így szólt hozzá: Menj el, a te hited megtartott téged. És azonnal visszanyerte látását, és követte őt az úton.”*

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A vak Bartimeus állapota egyértelmű: 1. Vak volt, a fizikai vakság hatalmas fogyatékoság, de a lelki vakság Isten nélkül még nagyobb tragédia. Jézus erről beszél János evangéliumának 9. fejezetében: *„Jézus pedig ezt mondta: Én ítéletre jöttem e világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakká legyenek. Meghallották ezt azok a farizeusok, akik a közelében voltak, és ezt kérdezték tőle: Talán mi is vakok vagyunk? Jézus ezt mondta nekik: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök, mivel azonban most azt mondjátok: látunk, megmarad a bűnötök (Jn 9,39-41).”* Ugyanakkor Jézus hatalmas ajándék a mennyből mindenkinek: *„Jézus ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet*

világossága (Jn 8,12)." 2. Bartimeus koldus volt, ami családja bevételi forrása volt, de a lelki szegénység Isten nélkül még nagyobb nyomorúság, mint az egész napos koldulás. Jézus a boldogmondásokban mondott nemet mindarra az emberi elgondolásra, ami tartalmazza az élet legnagyobb ellentmondásait: *„Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa. Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak. Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet. Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtetnek. Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek. Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent. Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek. Boldogok, akiket az igazságért üldöznek, mert övék a mennyek országa. Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok.”* Látjuk magunk körül a vakokat és a koldusokat, de nem tudjuk, hogyan bánjunk velük, mi, keresztények. Látjuk magunk körül a fogyatékosokat, de nem tudjuk, hogyan gondoskodjunk róluk. Tudjuk, hogy nem a mi egyházunk elé tartoznak, hogy nem a mi közösségünkhöz tartoznak, de akkor ki fog gondoskodni róluk? A gazdag embernek ott volt Lázárja, nekünk ott vannak a hajléktalanok. Kinek a feladata segíteni rajtuk? A gazdagság-zűrzavar. Az élet zűrzavar, de mi magunk vagyunk azok, akik a legjobban felkavarjuk. Legyünk hálásak az életünkben, hogy sem szegénység, sem testi vakság nem ért utol bennünket, és szolgáljuk az Urat odaadóan. Könnyű kimondani, hogy mit kell tenni, de Jézus példája és parancsa szerint cselekedni, ami hangzatos és kivételes, nem tudom, Jézus Krisztus melyik hű követője valósította meg ezt így.

A vak Bartimeus kérése jó helyre címzett kérés: felismerte Jézusban a Messiást, a Megváltót! Kivételes ajándék. Hatalmas tömeg van Bartimeus körül, lelkesen követik Jézust. Mintha egészen Jeruzsálemig vele mennének. Mintha egészen a keresztig kísérnék. A lelkesedés azonban egy dolog, Jézus Krisztusban felismerni az Urat, a Messiást, Isten népének Vigasztalóját felfoghatatlan és hihetetlen ajándék. Bartimeusnak nem volt vesztenivalója. Bartimeus csak a megfelelő pillanatra várt, és kihasználta az alkalmat. Értékessé tette az időt, amely gonosz. Nem időt húzott, hanem az alkalmas időt a lelke megmentésére fordította. Az idők gonoszak, éppen ezért áron is megvegyétek az alkalmakat. Nem arra nézni, aki mellettem áll a tömegben, hanem csak a saját lelkemmel és a Lelkek Urával foglalkozni, és figyelmemet Arra irányítani, Aki segíteni tud nekem. A vak Bartimeus bátor és eltökélt volt: *„egyre hangosabban kiáltott.”* Amikor a tömeg eltántorította a tervétől, nem adta fel. Nem vonult vissza. Nem gondolt másra, csak a teljes gyógyulásra. Nem kért segítséget senki mástól. Hangosan kiáltott. A zsoltáros is hangosan kiált, és ez az ő bizalmának a kifejezése. (ld. Zsolt 77) Hangosabban kiáltani annyit tesz, mint imádkozni. Túlkibálni a tömegen, amely eltántorítja az imádkozástól, áldás. Krisztushoz kiáltani, Aki hallja hangos kiáltásunkat, békesség kútfeje.

A vak Bartimeus alázatos: „könyörülj rajtam.” Tudja, hogy az élete tele van bűnnel. Tudja, hogy az élete teher. Tudja, hogy az élete gyötrelmek. Tudja, hogy az élete értéktelen. Tudja, hogy az élete siralom. Tudja, hogy az élete csak koldulás, de már nem kér több alamizsnát. A vak Bartimeus könyörgése személyes: „rajtam”. Nem néz a másokra. Nem hasonlítja magát senkihez. Nem csoportosítja a többieket. Nem hasonlítja össze bűneit másokéval. Személyes, és nagyon egyszerű és világos. Segítségért kiált. Kegyelemért kiált. Saját terhének enyhítését kéri. Személyesen és világosan hív. Világosan megmutatja, hogy ő az, akinek mindenki sajnálja a túlkapásait. Nem akar felesleges és haszontalan lenni, hanem a Mindenható Atya Isten dicsőségére akar lenni és élni: „Könyörülj rajtam!”

3. A vak Bartimeus kiváltsága Jézus szavai voltak: „Hívjátok őt ide!” Nemcsak Bartimeus hívja Jézust, hanem megszólítottá válik. Így tanítja Jézus a tömeget a szeretet közvetítésére. Jézus hívása rajtad keresztül érvényesül mások irányába. Hogyan viselkednének a hajléktalanjaink, ha Isten templomába hívnánk őket, behívnánk, és nem az istentisztelet után kifelé, az Ige hallgatás után, jól lenéznénk őket? Hogyan viselkednének azok, akik csak egyszer látogatják meg templomunkat, ha melléjük ülnénk, és nem adnánk utasításokat a presbitereknek a helyes viselkedésre vonatkozóan. Hogyan bátorítsuk a másikat hite megélésére? Hívjuk a szegényeket, a koldusokat, a morgolókat, a fogyatékkal élőket a templomunkba. Hívjuk őket! Jók vagyunk együtt, de... Jó nekünk itt lenni, de... Hívjuk őt, hozzuk be a közösségbe. Közöségre kerülünk vele. Gyűljünk köré, és ne csak kerüljük el, vagy hagyjuk figyelmen kívül. Jézus szavaira a tömeg már bátorítja a koldust: „Kelj fel, hív téged!” Mennyire szükségük van a betegeknek és a szegényeknek a mi bátorításunkra. Mennyire szükségük van a szegényeknek és a fogyatékkal élőknek az élő hit közvetítőire. Bízz! Remélj! Higgyj! Kelj fel! Krisztus hív téged. A vak Bartimeust Jézus gyógyította meg. Apellált az ő hitére: „hited megtartott téged.” A köpeny teljes eldobása Krisztusba vetett bizalom. A felugrás Krisztusba vetett hit. Jézushoz fordulni annyit tesz, mint meggyökerezni benne. Bartimeus útja mindannyiunk útja. A vak ember Jézushoz ment, hitt benne, élő hite Krisztusban meggyógyította, és követte Őt.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon az elhangzottakért...

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „...legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve valamennyi szentért; és énrtem is, hogy adassék nekem az ige, ha szóra nyitom a számat, hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát, amelynek követe vagyok bilincsben is, hogy bátorságom legyen azt úgy hirdetni, ahogyan kell (Ef 6,19-20)!” Ámen.

Ének: 300. dicséret: „Lelkem drága Jézusa, ...”